

Sygn. akt V ACa 74/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Mariusz Wicki
Sędziowie:	SA Anna Daniszewska SO del. Leszek Jantowski (spr.)
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Joanna Makarewicz

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2018 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko M. J.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w T.

z dnia 8 listopada 2016 r., sygn. akt I C 1005/16

oddala apelację.

Na oryginale właściwe podpisy.

Sygn. akt V ACa 74/17

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. domagał się orzeczenia nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym, że pozwany M. J. ma zapłacić na rzecz powoda kwotę 146.753,57 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W przypadku złożenia przez pozwanego zarzutów w terminie powód wniósł o wydanie wyroku utrzymującego nakaz zapłaty w mocy. W dniu 28 kwietnia 2016r. Sąd Okręgowy w T. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w którym uwzględnił żądanie pozwu w całości i orzekł o kosztach procesu.

W ustawowym terminie pozwany złożył zarzuty od nakazy zapłaty, domagając się uchylenia nakazu zapłaty w całości oraz oddalenia powództwa.

Wyrokiem z dnia 8 listopada 2016r. Sąd Okręgowy w T. utrzymał w mocy nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w T. z dnia 28 kwietnia 2016r. w sprawie I Nc (...) w całości (punkt I) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe rozstrzygnięcie oparte zostało na następujących ustaleniach faktycznych:

W dniu 7 lipca 2014r. została zawarta umowa kredytu gotówkowego nr (...) przeznaczonego częściowo na spłatę zobowiązań finansowych; umowa została zawarta między (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną w G. a M. J., zameldowanym w P. ul. (...). Na mocy tej umowy Bank udzielił pozwanemu kredytu gotówkowego przeznaczonego częściowo na spłatę zobowiązań wymienionych w ust 2 pkt 1 umowy , w wysokości 149.922,38 zł. Stopa oprocentowania kredytu wyrażona została jako zmienne oprocentowanie w stosunku rocznym, które w dniu zawarcia umowy wynosiło 10% w skali roku. Kredytobiorca zobowiązał się do spłaty udzielonego kredytu wraz z należnymi opłatami, prowizjami i odsetkami umownymi w 120 ratach kapitałowo- odsetkowych (ratach kredytu), płatnych do 6 - ego dnia każdego miesiąca, z zastrzeżeniem, że termin płatności pierwszej raty przypada na dzień 6 kwietnia 2014r., na wskazany rachunek (...) Banku (...) S.A. Wysokość każdej raty została określona na 2.512,14 zł, za wyjątkiem ostatniej raty, która miała mieć charakter wyrównujący. Wskazano, że kwota raty uwzględnia opłatę operacyjną za obsługę kredytu. Zgodnie z §9 umowy, niespłaconą w terminie określonym umową ratę kredytu bank od dnia następnego traktował jako zadłużenie przeterminowane, zaś od kwoty niespłaconego kapitału kredytu bank naliczał i pobierał odsetki karne według zmiennej stopy procentowej, określonej jako czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. W dniu zawarcia umowy stopa ta wynosiła 16% w skali roku i miała zmieniać się w przypadku zmiany stopy kredytu

lombardowego NBP. Poza tym wskazano, że Bank może obciążyć kredytobiorcę opłatą w wysokości 30 zł za wykonaną czynność windykacyjną (upomnienie, wezwanie do zapłaty), zaś niezależnie od wykonanych czynności windykacyjnych Bank naliczał tę opłatę jeden raz w miesiącu. Skutkiem braku płatności, po powstaniu wymaganej zaległości było również uprawnienie Banku do wypowiedzenia umowy, oraz uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego. Bank mógł również wypowiedzieć umowę kredytu z zachowaniem 30 - dniowego okresu wypowiedzenia w razie utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej, albo w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu. O powyższym Bank był zobowiązany powiadomić kredytobiorcę listem poleconym, w formie pisemnej. Kredytobiorca był zobowiązany do niezwłocznego zawiadomienia Banku o zmianie nazwiska, adresu zameldowania, adresu dla korespondencji, adresu poczty elektronicznej, numerów telefonów oraz miejsca pracy.

Uchwałą z dnia 25 maja 2015r. (...) Bank Spółka Akcyjna w W. w trybie art. 492§1pkt 1 kodeksu spółek handlowych przejął (...) Bank (...) S.A. oraz wszedł we wszystkie prawa i obowiązki (...) Bank.

Pismem z dnia 13 stycznia 2016r. (...) Bank S.A. w W. wezwał pozwanego do dokonania w terminie 14 dni roboczych - licząc od dnia otrzymania pisma - spłaty zaległości, która na dzień wygenerowania pisma wynosiła 6.509,70 zł, plus 30 zł (koszt wysyłki pisma), data powstania zaległości 6 października 2015r.; w piśmie wskazano, że kwota zaległości jest powiększana o odsetki wynoszące wówczas 9,90 %. Powód poinformował też, że istnieje możliwość złożenia w terminie 14 dni roboczych od otrzymania niniejszego pisma wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Nadto wskazał, że w przypadku nieskorzystania przez pozwanego z tych uprawnień, wypowiadają mu umowę o kredyt gotówkowy o wskazanym wyżej numerze, z zachowaniem 30 - dniowego okresu wypowiedzenia, rozpoczynającego się od dnia, w którym upłynął termin 14 dni roboczych, licząc od daty doręczenia niniejszego pisma. Pismo to zostało wysłane na adres ul. (...), (...)-(...) P. i zostało doręczone w dniu 18 stycznia 2016r. Z adnotacji doręczyciela wynika, że odebrała je matka adresata. Termin 14 dniowy upłynął z dniem 1 lutego 2016r., zaś termin 30 - dniowy upłynął z dniem 3 marca 2016r.

Pismem z dnia 14marca 2016r. powód wezwał pozwanego do zapłaty wymagalnego zadłużenia z tytułu umowy kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 7 lipca 2014r., które na dzień 11 marca 2016r. wynosiło 145.589,83 zł, w terminie 7 dni

od daty pisma, informując jednocześnie, że w przypadku braku spłaty zadłużenia w wyznaczonym terminie sprawa zostanie wniesiona na drogę postępowania sądowego. Pismo to zostało wysłane na adres ul. (...)

P. i zostało doręczone w dniu 18 marca 2016r. Z adnotacji doręczyciela wynika, że odebrał je ojciec adresata.

W dniu 12 kwietnia 2016r. został sporządzony wyciąg z ksiąg (...) Bank S.A. nr (...)/ (...)/JL, w którym stwierdzono, że w księgach (...) Banku S.A. z siedzibą w W. M. J. posiada wymagalne zadłużenie w wysokości 146.753,57 z tytułu umowy kredytu gotówkowego (...) nr (...) z dnia 7 lipca 2014r. Na kwotę wymagalnego zadłużenia składały się :

1. niespłacony kapitał w kwocie 138.513,06 zł,
2. odsetki umowne do dnia wypowiedzenia w kwocie 1369,22 zł,
3. odsetki od zobowiązania przeterminowanego w kwocie 1369,22 zł,
4. opłaty umowne w kwocie 140 zł.

Wyciąg ten został podpisany przez adwokata K. K., upoważniona do podpisywania wyciągów w imieniu Banku. Na poczet zadłużenia nie wpłacono żadnej kwoty.

Przechodząc do rozważań prawnych Sąd Okręgowy zważył, że występując z pozwem w rozpatrywanej sprawie powód przedstawił dokumenty, które w świetle przepisu art. 485 § 3 k.p.c. stanowiły dostateczną przesłankę wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym. Stosownie bowiem do treści art. 485 § 3 k.p.c. Sąd może wydać nakaz zapłaty, jeżeli bank dochodzi roszczenia na podstawie wyciągu z ksiąg bankowych podpisanego przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku i opatrzonego pieczęcią banku oraz dowodu doręczenia dłużnikowi pisemnego wezwania do zapłaty. Powód dołączył do pozwu wyciąg z ksiąg bankowych, pełnomocnictwo oraz wezwanie do zapłaty skierowane do pozwanego wraz z dowodem jego doręczenia. Zdaniem Sądu Okręgowego były to wystarczające przesłanki do wydania nakazu w postępowaniu nakazowym.

Sąd podkreślił, że w zarzutach pozwany zakwestionował możliwość wydania nakazu zapłaty w oparciu o wyciąg z ksiąg bankowych, który nie jest dokumentem urzędowym. Sąd zgodził się z pozwanym w tej części zarzutów, zgodnie z którymi w obecnym stanie prawnym - wobec jednoznacznego brzmienia art. 95 ust. 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tekst jedn.: Dz. U. z 2105 r. poz. 218) - dokument w postaci wyciągu z ksiąg bankowych w postępowaniu cywilnym nie ma mocy dokumentu urzędowego. Zdaniem Sądu I instancji nie pozbawia to jednak tego dokumentu mocy dowodowej i wiarygodności. Mimo nowelizacji prawa bankowego dokonanej ustawą z dnia 19 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy Prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 777), wyciąg z ksiąg bankowych nadal pozostaje dokumentem uprawniającym powoda do wystąpienia z pozwem w postępowaniu nakazowym (art. 485 § 3 k.p.c.). Wyciąg z ksiąg bankowych zawiera bowiem złożone w szczególnej formie oświadczenie wiedzy uprawnionych osób, dotyczące danych zaksięgowanych w księgach

rachunkowych. Prowadzenie zaś tych ostatnich poddane jest zarówno regulacji ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 330) oraz rozporządzenia Min. Finansów z dnia 1 października 2010 r. w sprawie szczególnych zasad rachunkowości banków (Dz. U. z 2013 r. poz. 329), jak i ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r. poz. 174).

Dalej Sąd zwrócił uwagę, że wyciąg z ksiąg bankowych nie był jedynym dokumentem przedstawionym przez stronę powodową. Do akt sprawy załączono umowę kredytową podpisaną przez pozwanego i poprzednika prawnego powoda, wezwania do zapłaty kierowane do pozwanego wraz z dowodem doręczenia. Tymczasem pozwany ograniczył swoje stanowisko procesowe wyłącznie do negocjowania żądania pozwu, nie wykazując żadnej inicjatywy dowodowej, choć to na nim spoczywał w rozpatrywanej sprawie ciężar dowodu. Zdaniem Sądu Okręgowego pozwany nie przedstawił żadnej własnej wersji zdarzeń, nie wypowiedział się czy, w jakiej wysokości i kiedy dokonał spłaty kredytu, od jakiej daty według pozostaje on w opóźnieniu ze spłatą i jaka jest prawidłowa wysokość naliczonych odsetek, ograniczając się w toku całego procesu jedynie do wskazywania, że to strona powodowa nie udowodniła żądania. Taka postawa

procesowa strony pozostawała w ocenie Sądu jednak w sprzeczności z treścią art. 3 k.p.c. W postępowaniu nakazowym, w jego fazie zapoczątkowanej wniesieniem zarzutów od nakazu zapłaty dochodzi do przerzucenia ciężaru dowodu na stronę pozwaną. Skutkiem tego jest obowiązek wykazania swych twierdzeń przez stronę pozwaną, czemu pozwany nie sprostał. Zdaniem Sądu, wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 12 kwietnia 2016r. w powiązaniu z pozostałymi przeprowadzonymi w sprawie dowodami w postaci dokumentów to jest umowy kredytowej podpisanej przez obie strony, wezwaniami do zapłaty wraz z dowodami doręczenia pozwanemu, przy jednoczesnym braku nie tylko jakichkolwiek dowodów przeciwnych, ale nawet poddających się weryfikacji twierdzeń pozwanego o faktach, pozwalała na wyprowadzenie ustaleń faktycznych co do istnienia i wysokości dochodzonej pozwem wierzytelności. Sąd uznał, że nie są wiarygodne zeznania pozwanego odnośnie braku umowy kredytowej z poprzednikiem prawnym powoda. Z przedłożonych przez powoda i niekwestionowanych przez pozwanego dokumentów wynika zakres, warunki, czas trwania umowy, jak też fakt jej skutecznego wypowiedzenia. Wynikło z nich, że pozwany zawarł z poprzednikiem prawnym powoda umowę stanowiącą rodzaj umowy kredytu, którą skutecznie wypowiedział wobec niewywiązywania się przez pozwanego z jej postanowień. Okres 30 - dniowy jej wypowiedzenia upłynął z dniem 3 marca 2016r., zaś Bank zgodnie z postanowieniami umowy prawidłowo określił swoją należność. To pozwanego negującego wierzytelność Banku obciążał obowiązek wykazania, że dokonał spłaty kredytu. Obowiązkowi temu pozwany nie sprostał, zaś całokształt

dowodów zaoferowanych przez stronę powodową, dawał podstawy dla udzielenia mu ochrony prawnej.

Z tych też względów, na podstawie art. 496 k.p.c., Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony nakaz zapłaty w mocy.

Okoszta postępowania Sąd rozstrzygnął w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c., obciążając nimi pozwanego jako stronę przegrywającą. Na koszty poniesione przez powoda złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 1.800 zł, ustalone na podstawie § 2 pkt 6 i § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie art. 6 k.c. w zw. z art.232 k.p.c. oraz art. 253 k.p.c. (zdanie drugie) w zw. z art. 95 ust.1 a ustawy Prawo bankowe poprzez błędne przyjęcie, że to na pozwanym spoczywał ciężar dowodu wykazania wysokości należności dochodzonej pozwem, w sytuacji, gdy kwestionował treści zawarte w dokumencie prywatnym, jakim jest wyciąg z księgi bankowej (...) Bank S.A., w szczególności co do wysokości dochodzonej wierzytelności i tym samym prawdziwość okoliczności zawartych w dokumencie prywatnym powinna udowodnić strona, która chce z niego skorzystać, powód zaś nie sprostał temu ciężarowi;
2. naruszenie art. 231 k.p.c. oraz art. 232 zd. drugie k.p.c. w zw. z art. 233§1 k.p.c. poprzez uznanie za ustalony w sprawie fakt wysokości dochodzonej wierzytelności wyłącznie na podstawie dokumentu prywatnego, to jest wyciągu z ksiąg bankowych, umowy kredytu, wezwań do zapłaty - w sytuacji, gdy wysokość dochodzonej wierzytelności nie została udowodniona, powód zaś zobowiązany postanowieniem dowodowym Sądu z dnia 12 lipca 2016r. do przesłania dokumentu rozliczenia kredytu, oraz wskazania wysokości i terminów zapłaconych już rat obowiązkowi temu nie sprostał;
3. naruszenie art.233§1 k.p.c. poprzez przekroczenie swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, dokonanych wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, polegające na uznaniu faktu skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu oraz wysokości dochodzonej pozwem wierzytelności, w sytuacji, gdy powód nie wykonał zobowiązania Sądu z dnia 13 lipca 2016r. i nie przedłożył dokumentu rozliczenia umowy kredytu, oraz nie wskazał wysokość i terminów zapłaconych już rat, tym samym nie sposób wykazać skuteczności wypowiedzenia umowy, liczenia okresu jej wypowiedzenia oraz wysokości wierzytelności głównej oraz sposobu obliczania odsetek;

4. naruszenie art. 207§ 3,5,6 i 7 k.p.c. w zw. z art. 217§2 k.p.c. w zw. z art. 162 k.p.c. poprzez przyjęcie w poczet materiału dowodowego - w wykonaniu zobowiązania sądu z dnia 13 lipca 2016r. - pisma procesowego powoda „ odpowiedź na zarzuty od nakazu zapłaty" wraz z załącznikami , to jest umową kredytu gotówkowego i

przeprowadzenie dowodu z tychże dokumentów, w sytuacji gdy z analizy akt sprawy wynika, że powód wykonał nałożone zobowiązanie z uchybieniem zastrzeżonych terminów, w tym zastrzeżonego przez sąd 14 - dniowego terminu, co w konsekwencji winno skutkować pominięciem spóźnionych twierdzeń i dowodów, zaś samo pismo wraz z załącznikami winno ulec zwrotowi, czego jednak sąd okręgowy nie uczynił - pomimo zgłaszanych na rozprawie wniosków o pominięcie twierdzeń i dowodów zawartych w tymże piśmie jako spóźnionych oraz zgłoszonego zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c. o konieczności zwrotu pisma.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Okręgowy w T. z dnia 28 kwietnia 2016r. sygn. akt I Nc (...) i oddalenie powództwa. Skarżący wniósł o przeprowadzenie dowodu z dokumentów:

- zawiadomienia o posiedzeniu z dnia 13 lipca 2016r. wraz z zobowiązaniem powoda do ustosunkowania się do treści zarzutów i dołączeni dokumentów, w terminie 14 dni,
- potwierdzenia odbioru przez powoda w dniu 18 lipca 2016r. zobowiązania sądu,
- potwierdzenia nadania przez powoda odpisu pisma (wykonania zobowiązania sądu) dla pełnomocnika pozwanego (nr przesyłki (...)) wraz z kserokopią koperty i datą nadania w dniu 2 sierpnia 2016r.,
- wydruku z systemu Poczty Polskiej śledzenia przesyłki nr (...)

na okoliczność wykazania terminu odbioru przez powoda zobowiązania sądu, a także na okoliczność wykazania uchybienia przez powoda terminowi wykonania zobowiązania sądu.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył co następuje:

Apelacja nie była uzasadniona.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy

i przyjmuje je za własne, co czyni zbędnym ich ponowne przytaczanie, podobnie podziela dokonaną przez Sąd ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, oraz ocenę prawną prawidłowych ustaleń faktycznych.

Przechodząc do zarzutów apelacji, to zarówno zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego: art.207 k.p.c., art.217 k.p.c, art.231-233 k.p.c., art.253 k.p.c. oraz prawa materialnego a mianowicie art. 6 k.c. w zw. z art. 95 ust.la ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe (t. jedn. Dz.U z 2017r. poz.1876) koncentrowały się na wykazaniu, że Sąd I instancji błędnie uznał, iż żądanie pozwu zostało udowodnione

przedłożonymi przez powoda dokumentami, a po drugie - że Sąd błędnie przerzucił na pozwanego ciężar udowodnienia okoliczności negatywnej, a mianowicie braku zadłużenia wobec powoda.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zarzuty te nie były trafne.

Po pierwsze należało odnieść się do zarzutów naruszenia prawa procesowego dotyczących wadliwego - zdaniem skarżącego - przyjęcia w poczet materiału dowodowego pisma procesowego powoda stanowiącego odpowiedź na zarzuty od nakazu zapłaty wraz z załącznikiem w postaci umowy kredytowej, podczas gdy dokumenty te zostały złożone z uchybieniem nałożonego przez Sąd 14- dniowego terminu, co winno skutkować zwrotem pisma i pominięciem dowodów.

Rzeczywiście, z protokołu rozprawy wynika, iż zarządzeniem z dnia 12 lipca 2016r. (k.56v) zobowiązano powoda do ustosunkowania się do treści zarzutów i dołączenia dokumentów- umowy, na którą powołuje się w pozwie, wypowiedzenia tej umowy i wskazania, kiedy następowała spłata kredytu i przesłania rozliczenia kredytu, w terminie 14 dni. Wbrew jednak zarzutom skarżącego, zobowiązanie to nie zostało opatrzone rygorem z art.207§ 6 k.p.c, lecz rygorem - jak to ujął Sąd I instancji

- skutków prawnych z art. 233§2 k.p.c. Przepis ten reguluje zasadę swobodnej oceny dowodów stanowiąc, że w myśl tej zasady Sąd oceni, jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu sądu. Przepis ten nie reguluje jakichkolwiek skutków prawnych w przypadku uchybienia terminowi wyznaczonemu do przedstawienia dowodu - poza możliwą negatywną oceną w zakresie udowodnienia swoich twierdzeń lub zarzutów w przypadku, gdyby w ogóle takich dowodów strona nie przedstawiła. Tymczasem powód - na wezwanie Sądu - nadesłał pismo datowane 1 sierpnia 2016r. stanowiące odpowiedź na zarzuty wraz z załącznikami. Wprawdzie do akt nie została dołączona koperta, w której nadesłano przesyłkę (k.107), jednak ze znajdującego się w aktach wyciągu z systemu śledzenia przesyłek wynika, iż pismo to wysłano 2 sierpnia 2016r. (k.110). Nawet zatem gdyby przyjąć, że przesyłka została nadania z przekroczeniem 14 - dniowego terminu liczonego od dnia 18 lipca 2016 r. (k.59), to i tak - wbrew zarzutom skarżącego- zobowiązanie nie było opatrzone takim rygorem, który winien był skutkować zwrotem pisma. W ocenie Sądu Apelacyjnego procedura cywilna ma przede wszystkim służyć rozstrzygnięciu sporu z punktu widzenia przepisów prawa materialnego i jej stosowanie nie może razić nadmiernym formalizmem.

Przechodząc do pozostałych zarzutów natury procesowej (art.217 k.p.c, art.231-233 k.p.c., art.253 k.p.c.), to należało je rozpatrywać łącznie z zarzutami naruszenia prawa materialnego (art. 6 k.c. w zw. z art. 95 ust.1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe, w kontekście podstawowego zarzutu apelacji opartego na braku wykazania przez powoda swojego żądania, tak co do zasady, jak i wysokości.

Te zarzuty należało uznać również za chybione. Po pierwsze Sąd I instancji trafnie ustalił, że pozwany zawarł umowę kredytu na łączną kwotę 149.922,38 zł - przeznaczonego na częściową spłatę zobowiązań - z (...) Bank (...) Spółką Akcyjną w G.. Prawdłowo także ustalił, że powód jest następcą prawnym (...) Bank. Z umowy tej wynika szczegółowo, jaki był harmonogram spłat, w szczególności, jaka była wysokość rat i jaki termin ich spłaty. Prawdłowo także w oparciu o przedłożone przez powoda dowody w postaci dokumentów ustalił, iż powód wzywał pozwanego do spłaty zaległości i ostatecznie po bezskutecznym wezwaniu - dokonał wypowiedzenia umowy kredytowej. Ocena dowodów w postaci dokumentów dokonana przez Sąd Okręgowy nie wykraczała poza granice wyznaczone zasadą swobodnej oceny dowodów. Nie można bowiem uznać za wystarczające ogólnikowego zaprzeczenia faktu zawarcia umowy kredytowej i posiadania zadłużenia u powoda, tym bardziej, że - jak pozwany sam przyznał (k.56 v , 00:10:47), że zaciągał kredyt w A. Banku w roku 2013-2014 na kwotę około 140.000,-zł o charakterze konsolidacyjnym. Sąd Okręgowy słusznie zauważył, że powód przedłożył wystarczające dokumenty, które stanowiły podstawę wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym (art. 485§3 k.p.c). Wprawdzie -co potwierdził Sąd Okręgowy - wyciąg z ksiąg banku nie jest już uznawany za dokument urzędowy w postępowaniu cywilnym (art. 95 ust.1 a prawa bankowego), jednak wbrew zarzutom skarżącego nie może być on uznany za zupełnie obojętny z prawnego punktu widzenia, choćby zważywszy na możliwość wydania w oparciu o niego właśnie nakazu zapłaty. Jak słusznie zauważył Sąd I instancji wyciąg z ksiąg banku zawiera złożone w szczególnej formie oświadczenie wiedzy uprawnionych osób dotyczące danych zaksięgowanych w księgach rachunkowych i w powiązaniu z umową kredytową - której autentyczność w niniejszej sprawie nie została skutecznie zakwestionowana - może stanowić wystarczający dowód dla potwierdzenia dokonania czynności prawnej i jej treści. Jak trafnie zauważył Sąd Okręgowy, należy tę kwestię ocenić w szerszym kontekście wszystkich dokumentów przedłożonych przez powoda. Oprócz samej umowy kredytu i wyciągu z ksiąg banku były to choćby wezwania do zapłaty. W ocenie Sądu Apelacyjnego w tej sytuacji do wykazania wysokości roszczenia wystarczyły dokumenty przedłożone przez powoda, zważywszy, że pozwany nie przedstawił żadnej swojej przekonywującej wersji wydarzeń - nie wypowiedział się, czy i w jakiej wysokości spłaty dokonał. Ma to istotne znaczenie w kontekście braku podważenia przez pozwanego autentyczności umowy kredytowej. Jak słusznie przy tym zauważył Sąd Okręgowy w postępowaniu nakazowym, w jego fazie zapoczątkowanej wniesieniem zarzutów od

nakazu zapłaty, dochodzi do przerwania ciężaru dowodu na stronę pozwaną (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2010 r., sygn. akt IV CSK 109/10, LEX nr 898262, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 września 2012 r., sygn. akt VI ACa 383/12 LEX nr 1223497). Trafnie uznał Sąd Okręgowy, że

dokumenty w postaci wyciągu z ksiąg bankowych w powiązaniu z pozostałymi dokumentami w postaci umowy kredytowej podpisanej przez obie strony, wezwaniami do zapłaty - przy braku jakichkolwiek dowodów przeciwnych - pozwalały na poczynienie ustaleń co do faktu istnienia zobowiązania po stronie pozwanego i jego wysokości. Prawdłowo uznał Sąd Okręgowy zeznania pozwanego kwestionujące fakt. zawarcia umowy z poprzednikiem prawnym powoda za niewiarygodne, jako sprzeczne w szczególności z dowodem w postaci umowy kredytowej. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, gdyby pozwany rzeczywiście chciał zakwestionować wysokość swojego zadłużenia, to nic nie stałoby na przeszkodzie do przedłożenia przez niego własnej historii rachunku potwierdzającej spłatę zobowiązania. Nie można tutaj mówić o przerwaniu ciężaru dowodu, bowiem dowody przedstawione przez powoda były wystarczające dla ustalenia istnienia wierzytelności. Ogólnikowe zaprzeczenie przez pozwanego twierdzeniom o istnieniu i wysokości zadłużenia jest niewystarczające dla uznania, iż żądanie nie zostało udowodnione. Przedłożone przez powoda dowody w drodze domniemań faktycznych pozwalają na przyjęcie za wykazane faktu istnienia wierzytelności i jej wysokości. W konsekwencji brak spłaty zadłużenia ze strony pozwanej należało zakwalifikować jako nienależyte wykonanie zobowiązania, rodzące odpowiedzialność odszkodowawczą (art. 471 k.c).

Z tych też względów, uznając wyżej wskazane zarzuty apelacyjne za nietrafne, Sąd Apelacyjny na podstawie wyżej cytowanych przepisów oraz art. 385 k.p.c. oddalił apelację.